

HENDRIK GROEN

POGINGEN IETS VAN
HET LEVEN TE MAKEN

Lezen voor Iedereen | Uitgeverij Eenvoudig Communiceren

www.lezenvooriedereen.be

www.eenvoudigcommuniceren.nl

Deze uitgave is een bewerking van de roman *Pogingen iets van het leven te maken* van Hendrik Groen, oorspronkelijk gepubliceerd door uitgeverij Meulenhoff in 2014.

Bewerking: Frans van Duijn

Redactie en vormgeving: Eenvoudig Communiceren

Coverbeeld: Eenvoudig Communiceren

© 2025 | Uitgeverij Eenvoudig Communiceren, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Ook tekst- en datamining van deze uitgave is zonder schriftelijke toestemming van de uitgeverij niet toegestaan.

ISBN 978 90 8696 804 6

NUR 286

HENDRIK GROEN

POGINGEN IETS VAN
HET LEVEN TE MAKEN

Het geheime dagboek van
Hendrik Groen, 83 ¼ jaar.

leeslicht

Dit boek heeft het keurmerk Makkelijk Lezen

Dinsdag 1 januari 2013

Ook in dit nieuwe jaar hou ik niet van oude mensen, van bejaarden. Ze lopen veel te langzaam. Ze zijn ongeduldig en ze klagen over alles. Ze zuchten en kreunen alleen maar. En dan steeds die koekjes bij de thee ...

Ik ben zelf 83 1/4 jaar. Dat is ook best oud, ik weet het.

Woensdag 2 januari

Met een groepje bewoners zitten we in de grote zaal van het verzorgings-huis. Bewoners, zo worden we hier genoemd. Op een van de tafels is veel poedersuiker gemorst. Mevrouw Smit wil die tafel met een vaatdoekje schoonmaken. Daarom zet ze de schaal met appelflappen even op een stoel. 'Zo kan ik er beter bij', zegt ze.

Dan komt er nog een bewoner aanlopen, mevrouw Voorthuizen. En die gaat met haar grote reet boven op de schaal met appelflappen zitten. Zonder het te merken!

Ziezo, de tafel is schoon. Mevrouw Smit wil de schaal weer terug zetten. Maar waar is-ie gebleven? Ze kan hem niet meer vinden.

‘Kijkt u eens onder mevrouw Voorthuizen’, zegt mijn vriend Evert.

Als mevrouw Voorthuizen van haar stoel opstaat, plakken er drie appelflappen aan haar bloemetjesjurk.

‘Ze passen mooi bij de bloemetjes’, grapt Evert.

Ik moet daar hard om lachen.

Maar andere mensen aan tafel vinden het niet leuk. Ze kijken mij boos aan.

Ik zeg zachtjes: ‘Sorry.’

Want helaas ben ik, Hendrik Groen, altijd beleefd en vriendelijk.

Al meteen schaam ik me voor mezelf. Waarom doe ik altijd zo beleefd? Mijn gedachten zijn helemaal niet zo vriendelijk. Waarom ben ik zo laf en zeg ik nooit wat ik denk?

Dan neem ik een belangrijke beslissing. Vanaf nu laat ik ook de échte Hendrik Groen zien. Ik ga vertellen wat ik écht denk. Dat doe ik in dit dagboek. Ik ga schrijven over het leven in een verzorgings-huis in Amsterdam-Noord. Precies een jaar lang.

De enige die ik over mijn dagboek vertel, is mijn vriend Evert Duiker. Ga ik eerder dood dan hij?

Dan moet hij op mijn begrafenis uit dit dagboek voorlezen. En dan natuurlijk vooral de spannende stukken.

Donderdag 3 januari

Evert vindt mijn dagboek een goed idee. Hij wil er later graag uit voorlezen op mijn begrafenis. Maar kom, niet zo somber! Laten we in de grote zaal thee drinken, met zo'n lekkere oliebol erbij.

Er zijn nog genoeg schalen met bollen. We zitten aan een volle tafel. Ik neem een hapje van mijn oliebol. Mijn God, wat is dat ding hard. Die krijg ik nooit op. Wat nu?

Eigenlijk moet ik de bol weggooien. En zeggen dat ik dat ding niet lekker vind. Maar dat durf ik niet.

Evert zit naast me. Hij lacht.

'Doe net alsof je veter los zit', fluistert hij. 'Dan kun je de laatste stukken bol in je sok stoppen.'

Ik doe wat hij zegt.

Nu begrijp ik waarom er zoveel bollen over zijn. Ze zijn niet te eten!

Vrijdag 4 januari

Mevrouw Visser woont ook in het verzorgings-huis.

Ze nodigt me uit voor een kop thee met cake.

‘Zie ik je morgen-middag om twee uur, Hendrik?’, vraagt ze.

Mevrouw Visser stinkt en haar cake is heel erg droog.

Maar ik durf geen nee te zeggen. God, wat ben ik toch een slappe zak!

Het vervelende is: ik kan nooit snel een smoes verzinnen. Ik ga dus morgen dom kletsen met mevrouw Visser. En droge cake eten. Per plakje heb je verdorie drie koppen thee nodig om het weg te spoelen.

Maar let op: ik ga het morgen anders doen. Ja, ik kom in opstand. Ik zal het tweede plakje weigeren. Zo begin ik aan een nieuw leven.

Zaterdag 5 januari

Bij het avondeten gaat het mis. Er is alleen nasi.

Maar de meeste bewoners willen geen buitenlands eten. Mevrouw Van Dam eet alleen de stukjes gebakken ei van haar bord.

Meneer Van Gelder ‘vreet geen nasi’, maar eet wel de hele pot met zuur leeg. En de dikke meneer Bakker wil jus over zijn rijst.

Mijn vriend Evert eet ook mee. Hij biedt andere bewoners sambal aan.

‘Wilt u misschien wat ketchup over de nasi?’, vraagt hij heel gemeen.

Ja, dat willen ze wel.

Even later krijgt mevrouw Prijker ineens een rood hoofd. En daarna hoest ze haar kunstgebit in haar bord. Dat komt natuurlijk door die erg hete sambal! Mevrouw Prijker blijft maar hoesten. Daarom brengen twee verplegers haar snel naar haar kamer. Evert doet alsof er niks gebeurd is.

Zelf ben ik op de thee geweest bij mevrouw Visser. De thee en cake stonden klaar. Maar dit keer had ik van tevoren een smoes bedacht.

‘Ik mag van de dokter geen cake’, zei ik tegen haar.

‘Dat komt door mijn slechte bloeddruk.’

Ze geloofde me. Wel moest ik drie plakken cake meenemen. Voor als de bloeddruk weer goed was. Die liggen nu in het aquarium op de derde verdieping. Lekker voor de vissen.

Zondag 6 januari

Ik begin steeds meer te druppelen. Ik bedoel: ik verlies urine. Mijn onderbroek wordt steeds geler. In die witte onderbroeken zie je dat zo goed, helaas. Ik schaam me voor de dames die mijn onderbroeken wassen.

Dit is een slechte dag. Alles doet pijn. En mijn hoofd wordt steeds kaler. Maar uit mijn neus en oren groeien de haren wel. Ook krijg ik steeds meer bulten. Ik ben hard op weg naar de doodkist. Nooit word je jonger: geen dag, geen uur, geen minuut.

Ze zeggen: geniet van je oude dag, maar dat valt niet altijd mee.

Ik maak een kleine wandeling. Veel bewoners doen dat op zondag-middag. Dat zijn ze van vroeger gewend. Daarna luister ik op mijn kamer naar muziek van Mozart. Dat doe ik met een glas cognac. En ook ga ik straks even bij Evert langs. Die kan me vrolijker maken, juist omdat hij zo bot is, zo direct. Anderen noemen dat onvriendelijk.

Maandag 7 januari

Er komt een onderzoek naar de dood van de vissen op de derde verdieping. Mensen zeggen dat het komt door te veel cake in het water. Dat de vissen daardoor dood zijn gegaan.

Oei, dat was niet slim van me. Had ik die cake nou maar niet in het aquarium gegooid. Want wat als mevrouw Visser haar cake herkent? Dan weten ze dat ik het was. O, o, wat een gedoe.

Woensdag 9 januari

Ik ben toch een beetje in de war door die dooie vissen. Van de zenuwen heb ik diarree. Ik zit de halve ochtend op de wc.

Evert komt langs. Hij vertelt me het laatste nieuws over de 'vissenmoord'. Wie is de dader? Hij zegt dat mensen denken dat ik het was. Maar dat is natuurlijk een grap. Hoop ik.

Nu moet ik nodig weer naar buiten. Weg uit dit tehuis. Ik eet veel beschuit en neem norit-pilletjes tegen de diarree. Nu durf ik morgen wel weer naar buiten.

Ik hoop mijn onderbroek wit te houden. En ik hoop speenkruid te zien. Volgens mijn natuur-kalender het eerste teken van de lente. Ach, ik verlang zo naar de lente. Maar voorlopig wordt het alleen maar kouder.

Donderdag 10 januari

Ik loop een rondje om ons tehuis. Er staan veel lelijke flats uit de jaren zestig. Er ligt rommel op grasveldjes tussen de flats. Je wandelt tussen de blikjes, chips-zakken en oude kranten. Er wonen hier veel arme mensen die weinig contact met elkaar hebben. Dat maakt het niet erg gezellig.

Ik kom niet zo ver meer. Ik loop twee keer 500 meter, met op de helft een bankje om uit te rusten. Mijn wereld wordt steeds kleiner.

Evert komt weer langs. Hij geniet erg van het gedoe over de dooie vissen. Hij wil het allemaal nog erger maken. Hij wil ook een aanslag plegen. Dit keer op de vissen van de tweede verdieping. En niet met cake, maar met roze koeken.

Straks neemt hij de bus naar de supermarkt verderop in de stad. Daar wil hij de koeken kopen.

Want ze in ons eigen tehuis-winkeltje kopen, is volgens hem gevaarlijk. Onze vaste kassa-juffrouw zal zich herinneren dat hij de koeken heeft gekocht.

Zaterdag 12 januari

Onze directeur heet mevrouw Stelwagen. Ze heeft een nieuw besluit genomen. De verwarming in de kamer van de bewoners mag niet hoger dan 23 graden. Dat is goed voor het milieu. Als de oudjes het koud hebben, trekken ze maar een jas aan.

Veel bewoners zijn er boos over. Maar de directeur luistert niet naar hen.

De secretaresse van de directeur is trouwens Anja Appelboom. Zij was een paar jaar geleden nog mijn buurvrouw. Toen ik nog in mijn eigen huis woonde. Anja heeft hier een plek voor me geregeld. Anders zat ik nu in de daklozen-opvang. Misschien vertel ik daar later meer over.

Zondag 13 januari

Evert heeft gisteravond zijn aanslag gepleegd. Het gebeurde op de tweede verdieping.

Daar gooide hij zes roze koeken in het aquarium.
De goudvissen hebben zich dood gegeten. De
vissen-lijken drijven tussen de stukken koek.

In het tehuis zijn veel mensen geschrokken. Maar
dat maakt Evert niks uit. Hij vindt zoiets een leuk
geintje. Zo ziet hij het leven: als een grap.
Ik ben daar jaloers op. Maar ik leer gelukkig snel.

Maandag 14 januari

Aan de koffie-tafel praat iedereen over de dooie
vissen. In Syrië is weer een bus met vrouwen en
kinderen opgeblazen. Het is daar oorlog. Maar over
Syrië gaat het hier nooit.

Wacht, nu moet ik wel eerlijk zijn. Want ook ik
geniet erg van de 'vissen-moord'. De politie is er
zelfs bij gehaald! Het zijn twee jonge agenten die
natuurlijk niks met deze rare zaak kunnen.
Ook is de winter nu echt begonnen. Zo zag ik
gisteren een van de bejaarden met wollen sokken
over zijn schoenen naar buiten lopen. Tegen het
uitglijden.